

LBRIS

We know
books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Carlo Collodi

AVENTURILE LUI PINOCCHIO

Traducere de
CHRISTIAN FERENCZ FLATZ

Ilustrații de
CARLO CHIOSTRI

LITERA

București

Cuprins

Capitolul 1. Moș Cireașă găsește o bucată de lemn neobișnuită.....	5
Capitolul 2. Geppetto face o păpușă minunată.....	9
Capitolul 3. Numele păpușii este Pinocchio.....	13
Capitolul 4. Pinocchio îl întâlnește pe greierul vorbitor....	20
Capitolul 5. Pinocchio face o omletă ciudată.....	24
Capitolul 6. Picioarele lui Pinocchio sunt arse complet.....	27
Capitolul 7. Geppetto îi dă păpușii de mâncare.....	30
Capitolul 8. Geppetto își vinde haina pentru a cumpăra un abecedar.....	35
Capitolul 9. Pinocchio își vinde abecedarul pentru a vedea un spectacol.....	40
Capitolul 10. Păpușile din spectacol îl întâmpină pe Pinocchio.....	44
Capitolul 11. Păpușarul strănută și îl cruță pe Pinocchio...	48
Capitolul 12. Mâncătorul-de-Flăcări este generos.....	54
Capitolul 13. Pinocchio și tovarășii lui se opresc la hanul	
Capitolul 14. La racul roșu.....	61
Capitolul 15. Păpușa cade în mâinile tâlharilor.....	67
Capitolul 16. Pinocchio este spânzurat.....	72

Capitolul 17. Fata cea frumoasă cu părul albastrui	76
Capitolul 18. Pinocchio mănâncă puțin zahăr și spune o minciună.....	82
Capitolul 19. Câmpul Minunilor	90
Capitolul 20. Pinocchio este jefuit.....	97
Capitolul 21. Pinocchio pornește spre casa zânei	104
Capitolul 22. Țăranul și câinele lui de pază	108
Capitolul 23. Pinocchio îi prinde pe hoți	113
Capitolul 24. Pinocchio este lăsat de unul singur	118
Capitolul 25. Insula albinelor	126
Capitolul 26. Pinocchio promite să fie bun și silitor.....	135
Capitolul 27. Pinocchio merge să vadă rechinul.....	140
Capitolul 28. Pinocchio se încaieră într-o bătaie generală	145
Capitolul 29. Pinocchio este în pericol să fie prăjit.....	154
Capitolul 30. Pinocchio se întoarce la zână	162
Capitolul 31. De ce nu s-a ținut nicio petrecere	175
Capitolul 32. Păpușa pornește către Țara Jocurilor.....	181
Capitolul 33. Pinocchio se transformă într-un măgar adevărat	192
Capitolul 34. Pinocchio devine un măgăruș de circ.....	202
Capitolul 35. Pinocchio este înghițit de rechinul îngrozitor ..	214
Capitolul 36. Tatăl și fiul, din nou împreună	224
Capitolul 37. În cele din urmă, Pinocchio devine un băiat adevărat.....	232
<i>Date despre autor.....</i>	<i>248</i>

Capitolul 1

Moș Cireașă găsește o bucată de lemn neobișnuită

A fost odată ca niciodată...
– Un împărat! vor striga micuții mei
cititori.

Nu, copii, vă înșelați! A fost odată ca niciodată o bucată de lemn.

Acest lemn nu era de preț, era un buștean obișnuit, precum cei care sunt arși iarna în sobă sau în cămin pentru a încălzi odaia.

Nu vă pot spune cum, dar, într-o bună zi, această bucată de lemn ajunsese în atelierul unui tâmplar bătrân pe nume

Antonio. Însă toți îi spuneau Moș Cireașă, pentru că vârful nasului îi era roșu și lucios ca o cireașă coaptă.

De îndată ce Moș Cireașă văzu bucata de lemn, fața i se luminează de bucurie.

Frecându-și mâinile de mulțumire, murmură în barbă:

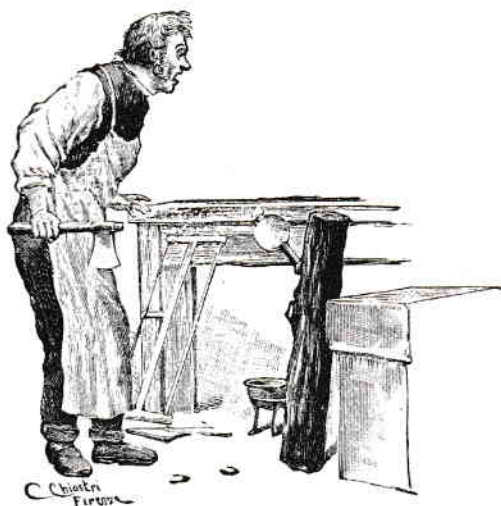
– Bușteanul ăsta a picat la țanc! Este numai bun pentru piciorul unei mese.

Spunând acestea, luă un topor ascuțit ca să îndepărteze scoarța. Dar, când să lovească, auzi o voce subțire zicând:

– Nu da așa de tare!

Închipuți-vă uimirea bătrânului Moș Cireașă!

Se uită înspăimântat prin cameră să vadă de unde s-ar fi putut auzi vocea subțire, dar nu văzu pe nimeni! Se uită sub masa de lucru – nimeni; se uită într-un dulap care era,

de obicei, închis – nimeni; se uită într-un coș cu așchii și rumeguș – nimeni; deschise până și ușa atelierului și aruncă o privire în stradă – nu era nimeni.

Cine putea să fie, atunci?

– Aha, am înțeles! spuse râzând și scărpinându-și peruca. Vocea era doar în mintea mea. Hai, la treabă!

Ridicând încă o dată toporul, dădu o lovitură năprasnică bușteanului.

– Au! Au! M-ai lovit! se plânse aceeași voce subțire.

De data asta, Moș Cireașă rămase împietrit. Ochii și gura i se căscară de spaimă, iar limba îi atârna acum până la bărbie. De îndată ce-și reveni, Moș Cireașă se întrebă, bâlbâindu-se și tremurând încă de frică:

– Dar de unde să vină vocea asta subțire care spune „Au! Au!“? Totuși, nu e nimeni aici. Se poate ca bucata asta de lemn să fi învățat să plângă și să se tânguiască întocmai ca un copil? Nu se poate. Bucata asta de lemn este un buștean pentru foc, la fel ca toți ceilalți, și va ajunge pe foc pentru a fierbe o oală de fasole. Atunci? Oare se ascunde cineva înăuntru? Ei bine, dacă este cineva înăuntru, cu atât mai rău pentru el. I-arăt eu lui!

Spunând asta, Moș Cireașă apucă bucata de lemn și începu să o lovească fără milă de pereții odăii.

Apoi se opri să vadă dacă vocea subțire îi mai spune ceva. Ascultă două minute – nimic; ascultă cinci minute – nimic; zece minute – tot nimic.

– Aha, am înțeles, își zise el din nou, chinuindu-se să rădă și ciufulindu-și peruca. Vocea subțire care spune „Au! Au!“ e doar în mintea mea! Înapoi la treabă.

După tot ce se întâmplase, însă, Moș Cireașă era destul de speriat și, astfel, ca să prindă curaj, începu să cânte.

După ce lăsă toporul deoparte, luă rindeaua ca să netezească și să șlefuiască lemnul.

Dar, în timp ce lucra, auzi aceeași voce subțire chicotind:

– Oprește-te! Mă gâdili!

De data aceasta, bietul Moș Cireașă se prăbuși de parcă ar fi fost fulgerat. Când, într-un sfârșit, deschise ochii, se trezi întins pe podea.

Chipul i se schimbase. De spaimă, până și vârful nasului, în loc să fie stacojiu, cum era de obicei, devenise galben precum ceara.

Capitolul 2

Geppetto face o păpușă minunată

În acea clipă, cineva bătu la ușă.

– Intră, spuse tâmplarul, fără a avea putere să se ridice.

Fără întârziere, un bătrânel vioi intră în atelier. Numele lui era Geppetto, dar copiii din împrejurimi, când voiau să-l necăjească, îl strigau Mămăligă, pentru că peruca lui era galbenă ca o mămăligă. Dar vai și amar de cei care-l strigau așa, căci se înfuria foarte tare de fiecare dată când își auzea porecla.

– Bună ziua, meștere Antonio, spuse Geppetto. Ce faci acolo, întins pe podea?

– Învăț furnicile să citească.

– Spor la treabă!

– Ce te-a adus pe-aici, vecine Geppetto?

– Picioarele m-au adus. Meștere Antonio, am venit să-ți cer o favoare.

– Iată-mă, la dispoziția dumată, răspunse tâmplarul ridicându-se.

– Azi-dimineață mi-a venit o idee.

– Și anume?

– M-am gândit să fac o păpușă – o păpușă nemaipomenită, care să știe să danseze, să facă giumbușlucuri și salturi ca un acrobat. Aș călători cu ea prin lume ca să câștig o bucată de pâine și un pahar de vin. Ce părere ai?

– Bravo, Mămăligă! strigă vocea subțire.

Nici acum nu ai fi putut să spui de unde venea vocea aia misterioasă.

Auzindu-se strigat „Mămăligă“, Geppetto se făcu roșu ca focul și, întorcându-se spre tâmplar, spuse furios:

– De ce m-ai insultat?

– Cine te-a insultat?

– Mi-ai zis Mămăligă!

– Ba n-am zis nimic.

– Vrei să spui că eu singur mi-am zis Mămăligă? Tu ai fost!

– Ba nu!

– Ba da!

– Ba nu!

– Ba da!

Pe măsură ce se înfuriau tot mai tare, cuvintele celor doi vecini deveneau ocări, și, astfel, nu trecu mult și se năpustiră unul asupra celuilalt, mușcându-se și zgâriindu-se. Când isprăviră, meșterul Antonio ținea în mână peruca galbenă a lui Geppetto, iar Geppetto descoperi că ținea între dinți peruca sură a tâmplarului.

– Dă-mi înapoi peruca! strigă meșterul Antonio.

– Iar tu dă-mi-o pe a mea și hai să ne împăcăm.

Cei doi bătrânei, primindu-și fiecare peruca, își strânseră mâinile și jurară să rămână prieteni toată viața.

– Ei bine, Geppetto, spuse tâmplarul, vrând să-i arate că s-au împăcat, cu ce te pot ajuta?

– Vreau o bucată de lemn ca să fac păpușa. Ai vreun buștean?

Nerăbdător să-l ajute, meșterul Antonio se duse degrabă la masa de lucru și apucă bucata de lemn care îl înspăimântase așa de tare. Însă, chiar în clipa în care voia să i-o înmâneze prietenului său, bucata de lemn se zgâlțâi, se smulse aprig din mâinile meșterului și se izbi cât putu de tare de fluierul piciorului bietului Geppetto.

– Au! Așa știi tu să faci cadouri, meștere Antonio? Aproape că m-ai schilodit!

- Îți jur că n-am făcut-o eu!
- Vrei să spui că m-am lovit singur?
- Numai lemnul e de vină!
- Știu că lemnul e de vină, dar tu m-ai lovit cu el!
- Nu te-am lovit!
- Mincinosule!
- Geppetto, nu mă ocări, căci altfel îți spun Mămăligă!
- Măgarule!
- Mămăligă!
- Maimuțoiule!
- Mămăligă!
- Babuinule!
- Mămăligă!

Auzindu-se strigat, pentru a treia oară, Mămăligă, Geppetto, înfuriat la culme, se năpusti asupra tâmplarului, și se mai bătură o dată.

Când isprăviră, meșterul Antonio mai avea două zgârieturi pe nas, iar Geppetto, doi nasturi rupți la haină. Încheindu-și socotelile, cei doi își strânseseră mâinile și jurară din nou să rămână prieteni toată viața.

Geppetto îi mulțumi meșterului și, luând bucata de lemn, porni, schiopătând, înapoi spre casă.

Capitolul 3

Numele păpușii este Pinocchio

Geppetto trăia într-o odaie mică, la parter, chiar sub scară. Mobila din cameră era modestă – un scaun șubred, un pat mic și o măsuță joasă ca vai de ea. În capătul camerei părea că arde un foc în cămin, dar focul era, de fapt, pictat pe perete. Deasupra era zugrăvită o oală care fierbea încet și din care ieșeau aburi care păreau foarte reali. Odată întors acasă, Geppetto își scoase uneltele și începu să cioplească păpușa.

„Ce nume să-i pun?“ se întrebă el. „Cred că o să-i spun Pinocchio. E un nume care o să-i aducă noroc. Am cunoscut odată o familie cu numele Pinocchio. Pinocchio era tatăl, mama era Pinocchia, iar copiii se numeau Pinocchi, și toți s-au descurcat destul de bine. Cel mai bogat dintre ei a ajuns cerșetor.“

Mulțumit că găsisese un nume pentru păpușa lui, Geppetto se apucă de lucru cu mare râvnă. Mai întâi ciopli părul, fruntea și ochii.

Închipuiți-vă surpriza lui Geppetto când văzu că ochii păpușii, pe care tocmai îi sculptase, se mișcă și se uită fix la el!

Înfuriat, Geppetto spuse cu năduf:

– Ochi de lemn, de ce vă uitați la mine?

Nu primi niciun răspuns.

Apoi, Geppetto începu să-i cioplească nasul, dar nu termină bine, că acesta și începu să crească. Și cresc, cresc, cresc, până când deveni un nas uriaș, care părea că nu se mai termină.

Bietul Geppetto încercă să-l scurteze, dar, cu cât încerca să taie din el, cu atât nasul cel obraznic se lungea și mai mult!

Gura nici nu era sculptată în întregime, că și începu să râdă și să se amuze pe seama lui.

– Nu mai râde! îl mustră Geppetto, dar părea că vorbește cu pereții. Încetează, îți spun!

Atunci gura se opri din râs, dar scoase limba cât putu de mult.

Geppetto, prefăcându-se că nu vede, își continuă lucrul. După ce termină de cioplit gura, făcu bărbia, gâtul, umerii, burta, brațele și mâinile.

Nu-i terminase bine mâinile, că Geppetto își și simți peruca smulsă de pe cap.

